

Rufaro Faith Mazarura

**LET
THE GAMES
BEGIN**

Vertaling Rosalyn van Moorselaar

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Rufaro Faith Mazarura

Oorspronkelijke titel: *Let the Games Begin*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Rosalyn van Moorselaar

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel B.V., Best

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1541 5

ISBN 978 94 027 7194 7 (e-book)

NUR 302

Eerste druk juli 2024

The moral right of the author has been asserted.

Originele uitgave verschenen bij Penguin Random House UK, Londen.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

*Pap en mam, bedankt voor alles.
En de andere twee, tijd voor hapjes!*

Londen, Verenigd Koninkrijk

Zomer 2024

1

Zeke

Vier dagen voor de openingsceremonie

Ezekiel Moyo had er nog nooit zo knap uitgezien als op de voorkant van de augustuseditie van het mannenblad *GQ*. Het was het jaarlijkse sportnummer en aangezien het hele land de hoop gevestigd had op Ezekiel (of Zeke, zoals iedereen hem noemde) voor het behalen van een gouden medaille op de Olympische Spelen deze zomer, was het niet meer dan terecht dat hij op de voorpagina te zien zou zijn.

Zeke had gedurende de hele fotoshoot iedereen op de set gecharmeerd. Hij had met de receptioniste gepraat over de foto op haar bureau en de cateraar gecompimenteerd met de lekkere hapjes. ‘Tante,’ had hij gezegd, want zijn moeder had hem geleerd iedere zwarte vrouw tante te noemen, ‘dit is de beste ossenstaartstoofpot die ik ooit heb gehad, terwijl mijn moeder er ongelooflijk goed in is.’ Ze had gegrinnikt en hem nog een portie gegeven. Dit paste eigenlijk niet in Zekes dieet voor een wedstrijd, maar als er één ding was dat hij tijdens zijn jeugd had geleerd, was het dat als een tante hem een lunchtrommeltje gaf, hij dat niet moest weigeren.

Zeke had wat met de beveiligers staan praten over de voetbalwedstrijd van aankomend weekend, totdat hij een groepje assis-

tenten zag die verlegen een glimp van hem probeerden op te vangen vanaf de andere kant van de ruimte. Hij wist dat ze te professioneel waren om een foto te vragen, ook al wilden ze dat overduidelijk wel graag. Aan het einde van de shoot was hij dan ook met zijn charmantste glimlach naar hen toe gelopen en had hij gezegd: ‘Dit is mijn eerste grote fotoshoot en ik wil het liefst elk detail onthouden. Mag ik een foto met jullie?’ De blijdschap op hun gezichten was overduidelijk.

De beveiligers hadden vervolgens aan iedereen die ze tegenkwamen verteld dat hij ‘de gewoonste jongen was die ooit het kantoor van GQ was binnengelopen’. Een van de productie-assistenten plaatste een foto uit de reeks die ze hadden gemaakt met het volgende onderschrift: ‘Dit is nu een Ezekiël Moyo-fanpagina’.

‘Kijk je ernaar uit om dit jaar iemand in het bijzonder te zien bij de Spelen?’ vroeg de journalist die het interview leidde met een licht opgetrokken wenkbrauw.

Zeke glimlachte; hij wist precies waar ze heen wilde. Maar hij was niet van plan daarin mee te gaan. ‘Ik kijk er vooral naar uit om al mijn vrienden van het Britse team aan te moedigen,’ zei hij.

‘Is er naast het Britse team nog een speciaal iemand die je graag zou zien tijdens de Spelen?’ vroeg de journalist terwijl hij een beetje naar voren leunde, alsof de kans groter zou zijn dat Zeke het achterste van zijn tong zou laten zien als hij dichterbij hem zou zitten. Het maakte hem juist vastbeslotener om niets te zeggen. ‘Iemand van... de overkant van het water misschien?’ werd eraan toegevoegd. Zeke had zijn hoofd schuin gehouden, alsof hij geen idee had waar de journalist op doelde.

Diezelfde vraag probeerden ze hem de hele dag al te stellen, op allerlei manieren. Maar Zeke kon een valstrik al op anderhalve kilometer afstand ontdekken.

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt, zullen we verdergaan?’ vroeg hij beleefd maar beslist. Zeke kwam op veertienjarige leeftijd voor het eerst voor het Britse team uit, had zijn eerste grote persmoment gehad toen hij zestien was, en had op zijn twintigste voor het eerst een relatie gehad die in de schijnwerpers kwam te staan. Hij had dan ook al jarenlang geoefend hoe hij net voldoende kon delen voor een goed verhaal en tegelijkertijd de gesprekken kon vermijden die hij niet wilde voeren. Hij maakte zijn antwoorden altijd interessanter door grappige anekdotes te vertellen en gebruikte zijn charme om te verhullen dat hij interviews gaf met de tact van een ervaren politicus.

Het had gewerkt.

Maak kennis met Zeke Moyo: de (bijna) goudenmedaillewinnaar van het Britse team

Zeke huiverde een beetje bij de titel. Het laatste waar hij behoefte aan had was nog een kop die hem eraan herinnerde dat hij deze zomer goud zou kunnen winnen. Hij stond al genoeg onder druk. Maar hij las toch door.

Ezeziel ‘Zeke’ Moyo was altijd al op weg om een ster te worden. Hij is ervoor geboren. Hij koos voor de sprint en wist de zilveren medaille te veroveren op de Olympische Spelen. Maar met zijn natuurlijke charisma, brede glimlach en ontwapenende charme had hij alles kunnen worden wat hij maar wilde.

Zeke had zo de hoofdrol kunnen spelen in een Hollywood-film en volle bioscopen kunnen trekken. Hij had model kunnen staan voor een designermodelabel, waarna de hele collectie van de ene op de andere dag uitverkocht zou zijn.

Zeke beschikt namelijk over die zeldzame combinatie van een echte ster en een gewone vent. Hij is de jongen op wie je op school tot over je oren verliefd was of de adembenevende vreemdeling voor wie je viel op een feestje. We gebruiken de termen 'it-girl' en 'it-boy' te pas en te onpas, maar zodra ik Moyo ontmoette, wist ik dat hij dat ongrijpbare had waar veel moderne sterren jaren naar streven.

Op de voorkant van GQ was precies te zien waar de journalist het over had.

Ze hadden de foto's voor de omslag geschoten op de atletiekbaan in West-Londen, waar Zeke was opgegroeid. In plaats van het Britse tenue droeg hij een strakke blauwe *athleisure*-set, speciaal ontworpen door Zeus Athletics, zijn grootste sponsor. Hij stond op de atletiekbaan waar hij al sinds zijn elfde op geoefend had, met zijn allereerste paar hardloopschoenen in zijn handen. Maar niemand die het tijdschrift oppakte, keek naar de schoenen of dacht aan zijn succesverhaal. Ze waren allemaal gefascineerd door Zeke. Hij flirtte zo moeiteloos met de camera, de fotograaf of wie dan ook die het tijdschrift oppakte – door zijn onbevangen oogopslag, zijn glimlach en de lichte druk van zijn tanden op zijn lip – dat iedereen dacht zijn volle aandacht te hebben. Wat 'het' ook was, Zeke had het.

Het opende deuren – en zorgde voor sponsordeals met zeven nullen, maar de mensen van wie hij hield, gaven niets om foto-shoots, onderscheidingen of het feit dat dit de zomer zou kunnen zijn waarin hij zijn eerste olympische gouden medaille won. Eerlijk gezegd plaagde zijn familie hem meedogenloos.

'Niet weer dat pruilmondje!' zei zijn oudste broer Takunda, voordat hij het tijdschrift doorgaf aan Zekes andere oudere broer Masimba, die één blik op de omslag van het tijdschrift wierp en begon te grinniken.

‘Hij zet een trend... couture... mannelijk model,’ zei Masimba lachend.

‘Zie je die poses?’ vroeg Takunda, Zeke imiterend. Masimba deed mee en ze deden al snel een fotoshoot na in het gangpad met ingeblikt voedsel. Ze hielden ervan hem in verlegenheid te brengen.

‘We proberen gewoon net als jij te zijn, kleine z,’ zei Masimba terwijl hij tegen de plank met ingeblikte groenten leunde. Hij was dertig, maar nu Takunda foto’s van hem maakte en overdreven tegen hem schreeuwde om hem op te juttten, leek hij wel weer dertien.

De rest van de wereld zag Zeke als een olympischmedaillewinnaar en hartenbreker. Zij zagen hem gewoon als hun jongere broer.

‘Mama zal in tranen uitbarsten als ze dit ziet,’ zei Masimba toen ze in Zekes zwarte Ferrari stapten en op weg naar huis gingen. Zeke glimlachte en knikte, omdat hij wist dat zijn moeder inderdaad een traantje zou wegpinken als ze de omslag van het tijdschrift zou zien. Ze vormden een hechte familie en Mai Moyo, de matriarch van de familie Moyo, huilde bij bijna alle prestaties van haar zoons. De omslag van het tijdschrift, die symbool stond voor het feit dat haar jongste zoon voor de derde keer deel zou nemen aan de Olympische Spelen, zou haar zeker emotioneel maken.

Zeke had een nieuw huis voor zijn moeder willen kopen toen hij zijn eerste deal met zes nullen had gesloten, maar ze had geweigerd en gezegd dat ze liever in het huis bleef wonen waar ze haar gezin had grootgebracht. Hij wist dat de echte reden was dat het huis, met de ingelijste foto’s en de afbladderende verf, al haar geliefde herinneringen levend hield aan haar man, de vader van Zeke, die tien jaar geleden was overleden. Zeke was toen nog maar veertien. In dat huis waren ook veel herinneringen aan zijn vader ontstaan, dus in plaats van een nieuw huis voor haar te

kopen in een chiquer deel van de stad, gingen Zeke en zijn broers elke zondagavond naar huis om met elkaar te eten.

Maar deze zondag wist hij dat er iets niet klopte zodra hij de voordeur opendeed. Zijn moeder draaide meestal oude Zimbabwaanse gospelmuziek terwijl ze iets heerlijks aan het koken was, een diner dat zeker niet door de diëtist van het Britse team goedgekeurd zou worden. Maar toen hij binnenkwam en hallo riep, bleef het muisstil in huis. Er was iets aan de hand. Hij zette nog een stap. Plotseling was het een lawaai van jewelste, overal vrolijkheid en mensen die riepen: ‘Verrassing!’

De menigte familieleden die zich in de gang hadden verstoppt en de kamer in waren gestroomd, wierpen blauwe, witte en rode ballonnen naar hem toe en schreeuwden van opwinding. Alle familie en vrienden van Zeke hadden zich naar de woonkamer van zijn moeder gehaast om zijn succes te vieren voordat hij naar Athene vloog voor de Olympische Spelen van 2024. Hij voelde een golf van blijdschap; iedereen van wie hij hield was er. Althans, iedereen behalve zijn vader.

Hij dwong zichzelf te glimlachen terwijl de muziek door de luidsprekers schalde en zijn moeder naar hem toe rende om hem te omhelzen.

‘Ezekiel!’ riep ze terwijl ze hem bijna fijnkneep. Mai Moyo was twee keer zo oud als hij en bijna half zo lang, maar ze probeerde hem nog steeds op te tillen alsof hij een klein kind was als hij thuiskwam. Ze omhelsde hem en keek trots naar hem op, voordat ze een stapje achteruit deed om te pronken met het nieuwe shirt dat ze had laten bedrukken met een van zijn babyfoto’s op de voorkant en TEAM MOYO 2024 op de achterkant. Ze had minstens twintig shirts met zijn gezicht erop.

‘Dit is de beste tot nu toe,’ zei Takunda lachend bij de foto waarop Zeke te zien was met een paar hardloopschoenen die tien keer groter waren dan zijn dertien maanden oude voeten.

‘Mama, ik dacht dat we gewoon met elkaar zouden eten,’ zei hij geamuseerd terwijl hij de volle kamer rondkeek.

‘Ik heb maar een páár mensen uitgenodigd. Alleen familie en vrienden, *chete chete*,’ zei ze ondeugend terwijl ze gebaarde naar een groep van minstens vijftig mensen.

Zeke begroette al zijn ooms en tantes en maakte vervolgens foto’s met zijn neven en nichten, wetende dat ze deze onmiddellijk online zouden plaatsen om hun vrienden eraan te herinneren dat ze familie waren van een beroemd persoon.

Hij werd echter niet door iedereen op dezelfde manier begroet. Terwijl hij de tuin in liep, kwam er een meisje met felblauwe vlechten en een spijkerjasje bedekt met linkse, feministische, maatschappijkritische speldjes op hem af. Toen ze dichterbij kwam, merkte Zeke dat ze een nieuw vrolijk lapje op haar jasje had genaaid met het bekende citaat van Audre Lorde: ‘Het gereedschap van de meester zal het huis van de meester nooit afbreken.’ Zeke zuchtte. Hij wist nu al welke kant het gesprek op zou gaan.

‘Hoe voelt het om het koloniale instituut Groot-Brittannië te vertegenwoordigen op de Olympische Spelen, georganiseerd door het corrupte Internationaal Olympisch Comité?’ vroeg Rumbi, zijn zeventienjarige aangenomen nichtje dat de geschiedenis van het Britse rijk gedurende één semester op het gymnasium had bestudeerd en daarna geen blik meer waardig had gegund.

‘Het voelt niet zo fout als je denkt, Rumbi,’ zei Zeke. Rumbi was de dochter van een van de beste vrienden van zijn moeder. Hij kende haar vanaf de dag dat ze werd geboren en hoewel ze technisch gezien niet zijn kleine zusje was, zat ze hem achter de vodden over zijn politieke voorkeuren – of beter gezegd: het gebrek daaraan – met de intensiteit van iemand die het als haar persoonlijke verantwoordelijkheid zag om hem met beide benen op de grond te houden. De laatste tijd stuurde ze hem wekelijks

artikelen waarin alle tekortkomingen van zijn sponsors werden beschreven, met een bijschrift als ‘dit leek me belangrijk om te delen’. Hij ging met Rumbi’s opmerkingen over ‘neokolonialis- me en de onvriendelijke omgeving die je bewust opgezocht hebt’ op dezelfde manier om als met de orkaan aan reacties op zijn tweets als hij een mening durfde te uiten over iets anders dan sport. Hij onderdrukte de angst, probeerde het de manier waar- op hij zichzelf zag niet te laten beïnvloeden en concentreerde zich gewoon op zijn volgende race.

Toen grote atletiekcoaches interesse in Zeke begonnen te tonen tijdens zijn tienerjaren, had hij oprecht overwogen om voor het Zimbabwaanse team te gaan in plaats van voor het Britse team. Maar het Britse team had een aantal van de beste coaches en trainingsfaciliteiten ter wereld en... nou ja, veel geld. Dus de keuze was snel gemaakt: hij wist dat hij zich nooit meer zorgen hoefde te maken over sponsoring of reis- en verblijfkosten bij wedstrijden.

Gezien de verdeeldheid zaaiende politiek en anti-immigran- tenretoriek waarmee hij het grootste deel van zijn leven gecon- fronteerd was, voelde hij zich geen echt Britse chauvinist, alleen als het over voetbal of zijn vrienden bij de gezondheids- zorg ging. Maar hoewel zijn familie uit Zimbabwe kwam, was Groot-Brittannië het enige land waar hij ooit had gewoond. Daarom koos hij voor het vertegenwoordigen van het land waar en het volk bij wie hij zich thuis voelde. Hij wist dat als hij dit aan Rumbi zou proberen uit te leggen, ze hem waarschijn- lijk de les zou lezen over het feit dat de Britse welvaart geba- seerd was op kolonialisme, en dat ze zou vragen of hij zijn integriteit verkocht voor een paar mooie hardloopschoenen. Dan zou ze een boek van Afua Hirsch in zijn koffer stoppen als ‘lichte lectuur’. Hij had zijn beslissing echter genomen en het was te laat om van gedachten te veranderen.

Ze haalde haar schouders op. ‘Zolang je maar met jezelf kunt leven, en met de wetenschap dat dit land alleen mensen zoals wij duldt als we de rol van de goede immigrant spelen,’ zei ze met het onwrikbare gevoel van goed en kwaad, waarover je alleen kon beschikken als je zeventien was.

‘Dat lukt wel, bedankt voor je goede zorgen,’ zei hij, terwijl hij een hand op zijn hart legde.

‘De zwakste schakel,’ mompelde Rumbi binnensmonds.

‘Trouwens, heeft de referentie die ik voor je heb geschreven voor die Oxbridgezomerschool nog geholpen?’ vroeg hij terwijl hij een wenkbrauw optrok.

‘Ja... Ik mag deelnemen,’ zei Rumbi, die er een beetje beschaamd uitzag. Rumbi liet nooit een gelegenheid voorbijgaan om hem uit te dagen, maar ze was ook niet te trots om hem om lovende referenties te vragen voor stages en cursussen ter voorbereiding op de universiteit. Ze mompelde een bedankje. Vervolgens ging de rest van zijn neven en nichten, zowel biologische als alleen in naam, hem voor naar de woonkamer. Zijn tantes zongen oude Zimbabwaanse hymnen, zijn ooms hielden lange toespraken en zijn moeder ging vijftien minuten lang bidden.

‘Lieve Heer! Moge Ezeziel goede beslissingen nemen,’ bad ze, en een symfonie van ooms en tantes zei amen.

‘Moge hij veilig naar Athene reizen,’ bad ze, onder instemmend gejuich en geklap vanuit de hele kamer. Zeke geloofde niet echt in God, maar zijn moeder had een persoonlijke band met Jezus. Hij had dus allang geaccepteerd dat elk verjaardagsdiner, elke familiebijeenkomst en elk afscheid voor een wedstrijd op deze manier zou eindigen, voor de rest van zijn leven. Met een langdradig, niet zo subtiel gebed waarin meestal iemands vuile was buiten werd gehangen.

‘Moge hij tot een hoofd en niet tot een staart gemaakt worden,’ bad ze, terwijl alle volwassenen in de kamer haar bijvielen.

Een oom, van wie iedereen wist dat hij een gokprobleem had en dat hij doorgaans een paar honderd pond inzette op een overwinning van Zeke, zei extra luid amen.

‘Moge zijn inspanning tot eer zijn van het Britse team! Van Zimbabwe! En van de naam Moyo!’ Een tante die nooit zonder tamboerijn op pad ging, liet die instemmend rinkelen. Zeke was dankbaar dat ze niet luidkeels had verklaard dat hij een gouden medaille mee naar huis zou nemen. Toch voelde hij hoe de druk om te winnen zich opstapelde.

‘En moge hij niet op een dwaalspoor worden gebracht,’ bad zijn moeder op de plechtige toon die ze bewaarde voor de laatste zinnen van haar gebeden. Ze liet een dramatische stilte vallen en begon toen te huilen.

Zeke probeerde niet met zijn ogen te rollen. Hij kende zijn moeder goed genoeg om precies te weten waar ze naartoe wilde.

‘Almachtige Vader, bescherm Ezekiel tegen de zonde!’ schreeuwde ze, en de ooms begonnen te klappen. ‘Bescherm hem tegen de geest van het kwade!’

Een tante wier dertienjarige zoon een soort lopend hoofdpijndossier was, knikte instemmend en fluisterde uitgeput: ‘Ja, Heer.’

Zeke beet op zijn tong.

‘Red hem van trots! Van... dronkenschap,’ vervolgde zijn moeder. Technisch gezien bad zijn moeder voor Zeke, maar iedereen in de kamer bewoog onbedoeld het hoofd in de richting van oom Jesaja, die berucht was omdat hij bij elk familiefeest een black-out kreeg en al aan zijn zesde blikje van de avond zat.

‘Heere God, hemelse Vader... bewaar Zekes hart voor losbandigheid,’ schreeuwde zijn moeder, zijn tantes aansporend om dat te beamen. Zeke keek naar zijn broers die hun best deden niet te lachen. Het was weer een ouderwetse familiebijeenkomst van de Moyo’s.

Uiteindelijk was het gebed voorbij en stond hij in het midden

van de kamer terwijl al zijn ooms en tantes naar hem toe kwamen om hem te omhelzen, hem advies te geven en te vertrekken met ieder minstens drie lunchboxen met restjes. Het huis liep langzaam leeg totdat alleen hij en zijn broers nog over waren.

‘Veel succes, kleine z,’ zei Takunda terwijl hij zijn autosleutels pakte. ‘Je gaat ons zeker trots maken.’ Zeke vertrouwde zijn zorgen aan niemand toe, zelfs niet aan zijn broers. Maar ze kenden hem beter dan wie dan ook. Hij kon zien dat ze voelden dat de druk om te winnen zwaar begon te wegen, omdat ze hem er de afgelopen weken aan hadden herinnerd dat ze hoe dan ook trots op hem zouden zijn; hoewel ze net zo graag als de rest van het land wilden dat hij zijn eerste olympische gouden medaille zou winnen.

‘Zorg ervoor dat je geniet, oké?’ zei Masimba.

Zeke knikte.

‘Ik meen het,’ zei Masimba, en hij keek hem in de ogen.

‘Gewoon de ene voet voor de andere,’ zei Zeke.

‘Maar sneller dan ooit tevoren,’ zeiden zijn broers, de woorden herhalend die hun vader tijdens hun jeugd altijd tegen hen gezegd had. Zeke voelde zijn ogen prikken, een zeldzaamheid, maar hij knipperde de tranen weg voordat ze konden vallen. Takunda keek net zo bezorgd naar Zeke als toen hij veertien was. Maar het was al bijna tien jaar geleden en Zeke was er nog steeds niet klaar voor om echt over zijn vader te praten. Gelukkig was Masimba er altijd goed in om het gesprek op een ander onderwerp te brengen.

‘Waarschijnlijk zou ik je ook moeten vertellen dat je je moet gedragen en zo, maar...’ zei Masimba met een veelbetekenende glimlach.

‘Wat er in het dorp gebeurt... blijft in het dorp,’ zei Zeke.

‘Geen malle praatjes tegen mijn zoon!’ zei hun moeder, terwijl ze door de woonkamer naar hen toe kwam om hen uit te foete-

ren. Ze had er een handje van om te vergeten dat het juist altijd Zeke was die zijn broers aanspoorde om streken uit te halen.

‘Kon je vader je nu maar zien,’ zei Mai Moyo met tranen in haar ogen.

Zeke was een paar koppen groter dan zij, maar naast zijn moeder voelde hij zich weer klein. Alsof hij weer de veertienjarige jongen was die hij was geweest toen zijn vader stierf, compleet machteloos tegenover het verdriet. Hij deed het enige wat hij kon, het enige wat ze ooit van hem verwachtte. Hij legde zijn arm om haar schouder en gaf haar een knuffel. Dat was voor haar genoeg.

‘Hij zou zo trots op je zijn geweest,’ zei ze zachtjes.

Zeke knikte, maar hij voelde het vertrouwdde schuldgevoel dat zo nu en dan in hem opkwam. Ja, zijn vader zou trots zijn geweest. Maar het zou een ingewikkeld soort trots zijn. Zijn vader zou juichen en blij voor hem zijn, maar met een vleugje moeilijk te verbergen teleurstelling in zijn ogen. Want Zeke had zoveel compromissen gesloten. Hij was zich scherp bewust van de schijnbaar onbetekenende beslissingen die zijn integriteit aan het wankelen hadden gebracht en van alle punten waarop hij er niet in was geslaagd het soort man te worden op wie zijn vader trots zou zijn. Maar hij wist ook dat een leven volgens zijn eigen voorwaarden nooit helemaal volgens de regeltjes zou zijn. De enige belofte waaraan hij zich hield, was dus dat hij altijd finishte in de wetenschap dat hij zijn uiterste best had gedaan.

Toen Zeke het huis verliet waarin hij was opgegroeid en terugreed naar zijn appartement, keek hij naar de zonsondergang en begon zich voor te stellen hoe de volgende drie weken van zijn leven eruit zouden zien. De wedstrijden die hij zou lopen, de vrienden die hij weer zou ontmoeten en alle herinneringen die hij zou gaan maken. Het was zijn grootste prestatie ooit om voor de derde keer mee te doen aan de Olympische Spelen. Hij had er

zijn hele jeugd over gedroomd en het grootste deel van zijn leven voor getraind. Hij was de favoriet bij de bookmakers om eerste te worden in de finale van de honderd meter en overal waar hij kwam, zeiden mensen dat ze erop vertrouwden dat hij die gouden plak mee naar huis zou nemen. Zeke wilde die gouden medaille ook dolgraag winnen. Hij wilde het publiek horen applaudisseren wanneer hij over de finish kwam. Dan zou hij eindelijk het hoogtepunt van zijn carrière hebben bereikt.

Maar terwijl hij bij zijn koffer stond om te controleren of hij alles had ingepakt wat hij nodig zou hebben, kon Zeke niet langer ontkennen dat in zijn borst langzaam een gevoel van angst ontstond. Nu hij alleen in zijn kamer was, waar hij op niemand indruk hoefde te maken, voelde hij zijn twijfels naar boven borrelen.

Er kon zoveel gebeuren op deze Spelen. Er was een gouden medaille te winnen, een persoonlijk record te breken en een land om trots te maken. Hij wist dat hij de race kon lopen, maar hij was doodsbang voor wat er zou gebeuren na de finish. Toen hij de medaille had gewonnen die boven de schoorsteenmantel van zijn moeder hing – een prachtige zilveren herinnering aan zijn laatste Olympische Spelen – had hij meer vreugde gevoeld dan ooit tevoren.

Maar toen hij eenmaal het stadion, het publiek en het applaus had verlaten, was die vreugde snel vervaagd tot iets donkerders, iets wat niet goed te duiden was. Het gevoel had hem bijna op de knieën gebracht. Voor het eerst in zijn leven was hij echt ingestort.

En Zeke wilde niet nog eens instorten.